Strádání s ostatními

Ahoj kluci – ministranti! Často se směšují dva pojmy: soucit a lítost. Myslíme si, že je to totéž, ale není tomu tak. Soucit je něco jiného než lítost. A tak se v dnešní úvaze pokusíme tento rozdíl objasnit.

Lítost nám připomíná určitý odstup, vzdálenost, ba dokonce jistou blahosklonnost. Jde o to, že každý z nás dělá často něco s lítostí. Dávám třeba peníze žebrákům na rušné ulici velkoměsta, ale nepodívám se na ně jejich očima, nesednu si k nim a nepopovídám si s nimi. Jsem příliš zaměstnaný, než abych opravdu obrátil pozornost k člověku, který ke mně natahuje ruku. Moje peníze nahrazují mou osobní pozornost a omlouvají mě, abych mohl jít honem dál svou cestou.

Naproti tomu soucit znamená být blíž tomu, kdo trpí. Ale přistoupit blíž k jinému člověku můžeme jen tehdy, když jsme ochotni být přístupnými. Soucitná osoba říká: „Jsem tvůj bratr, tvá sestra, jsem člověk, křehký a smrtelný, stejně jako ty. Nepohoršují mě tvé slzy, nebojím se tvé bolesti. Já také pláču a také cítím bolest.“ Můžeme být s druhými jen tehdy, když přestanou pro nás být „těmi druhými“ a budou jako my.

A v tom vidím hlavní důvod, proč je pro nás někdy jednodušší projevovat lítost než soucit. Strádání lidí nás volá, abychom si začali uvědomovat své vlastní strádání. Jak mám reagovat na něčí samotu, když jsem ještě sám nikdy nezažil pocit osamění? Jak mám být nablízku handicapovaným lidem, když se sám odmítám dozvědět o svých handicapech? Jak mohu být s chudými, když sám odmítám přiznat vlastní chudobu?

Když se ohlédnu na svůj vlastní život, ač ještě není tak dlouhý, poznávám, že chvíle největší útěchy byly právě ty, kdy někdo řekl: „Nemohu utišit tvou bolest, nemohu ti nabídnout řešení tvých problémů, ale slibuji ti, že tě neopustím a zůstanu s tebou tak dlouho, jak budu moci.“

Ano, milí kluci, naše životy jsou mnohdy naplněny zármutkem a bolestí, ale jaké je to požehnání, když je nemusíme prožívat sami. To je dar soucitu.

otec Jan Špaček

U oběda říká manžel: „My máme k obědu jen salát?“ „Ano, když začal hořet řízek, musela jsem ho uhasit polévkou!“

Jan Fíla

Přišli manželé Novákovi k zubaři. Na panu Novákovi bylo vidět, že spěchá. Povídá zubaři: „Pane doktore, žádné vymyšlenosti, žádné umrtvení, prášky, prostě jen vezměte kleště a vytrhněte to.“
„Tedy to vás obdivuji, takový klid. Mít víc takových pacientů,“ povzdychne si doktor, „tak mi ukažte, který zub to je.“
„Marie, otevři ústa....“

Jan Fíla

Malý Pepánek se v noci vzbudí a vidí, jak z jejich dveří odchází zloděj s plnými taškami. Aby nevzbudil rodiče, tak na něj polohlasně volá: „Prosím vás, nemohl byste ukrást i moje housle?“

Václav Trmač

Kubíček byl hodný a dostal za to od maminky dvacetikorunu. Zapomněl však poděkovat. „Nechceš mi něco říci?“ pobízí ho matka. Kubíček však mlčí. Matka to nakonec nevydrží a říká: „Vzpomeň si, co říkám tatínkovi, když mi dává peníze.“ „Víc nemáš?“

Jan Fíla

„Kláro, nech se obarvit na blond.“ „A proč?“ „No, někde jsem četl, že blondýnky jsou dobré kuchařky.“

Jan Fíla

Špatné známky
Vadí, nebo nevadí?

CO MI VRTÁ HLAVOU

Ahoj, chodím na střední školu, ministruju a dělám hodně dobrých věcí. Rodiče mi pořád vyčítají, že bych se měl líp učit, že mám špatné známky. Já si myslím, že to není potřeba zas tak hrotit. Známky nejsou nic proti životu, v životě jsou přece důležitější věci! Jaký argument mám použít na rodiče? Díky za radu! ***Olda, 16 let***

To je těžká otázka. Je pravda, že rodiče jsou na známky náročtí asi vždycky, a to bez ohledu na to, jaké ty známky jsou. Neznám totiž rodiče, kteří by svému dítěti říkali: „Ty máš ale pěkné známky. Neměl by ses tolik učit. Neuč se, už toho víš přece dost.“ Zkus se na to podívat ale jejich očima:

Rodičům může připadat, že všechny dobré věci, které děláš, nejsou tak důležité jako škola. To je těžko posoudit, ale je fakt, že Bůh člověku často ukazuje svou vůli skrze povinnosti, které má v dané době člověk na starosti. Jde taky o to, že dobro, které si Bůh právě teď nepřeje, nemusí být dobrem. Vezmi si třeba takovou situaci, kdy nějaký ministrant pomáhá všude možně a na školu kašle. Díky tomu třeba teď nevystuduje školu, která by mu pomohla, aby později mohl pomáhat jako profesionál – doktor, humanitární či sociální odborník atd.

Další pohled spočívá v tom, že tvoji kamarádi třeba nevědí, co dobrého děláš mimo školu, a myslí si, že věřící jsou divní, protože všichni mají špatné známky. Rada je tedy jednoduchá. Zapracuj na tom, v čem máš největší problémy a zkus se k tomu postavit jako chlap. Pravdu máš totiž v tom, že charakterové vlastnosti člověka se pouze ze studijních výsledků

Foto iStockPhoto

vyčíst nedají. Ono opravdu nezáleží, kolik jedniček a dvojek máš, ale jak se k těm povinnostem stavíš. Někomu jde učení hůř, tvrdě bojuje a nedostává známky lepší než trojky, jiný se fláká a jedničky mu přicházejí úplně samy. Kdo myslíš, že je větší chlap?

Uvidíš, že když nebudeš vždy dávat přednost všemu ostatnímu před školou a taky nezapomeneš pomáhat doma, konflikty s rodiči se zmírní. Tvůj největší argument bude nikoliv slyšet, ale vidět – když rodiče poznají, jak poctivě bojuješ.

Na závěr, jako zástupce skupiny dospělých, dodám jednu modrost: „Co se v mládí naučíš, ve stáří zapomeneš.“ Proto se učme, aby bylo co zapomínat. :-)

DUCHOVÉ

podle knihy: Zakázaná zóna I – Duchové, Samuel, Praha, 2003, www.samuelcz.com/zz/

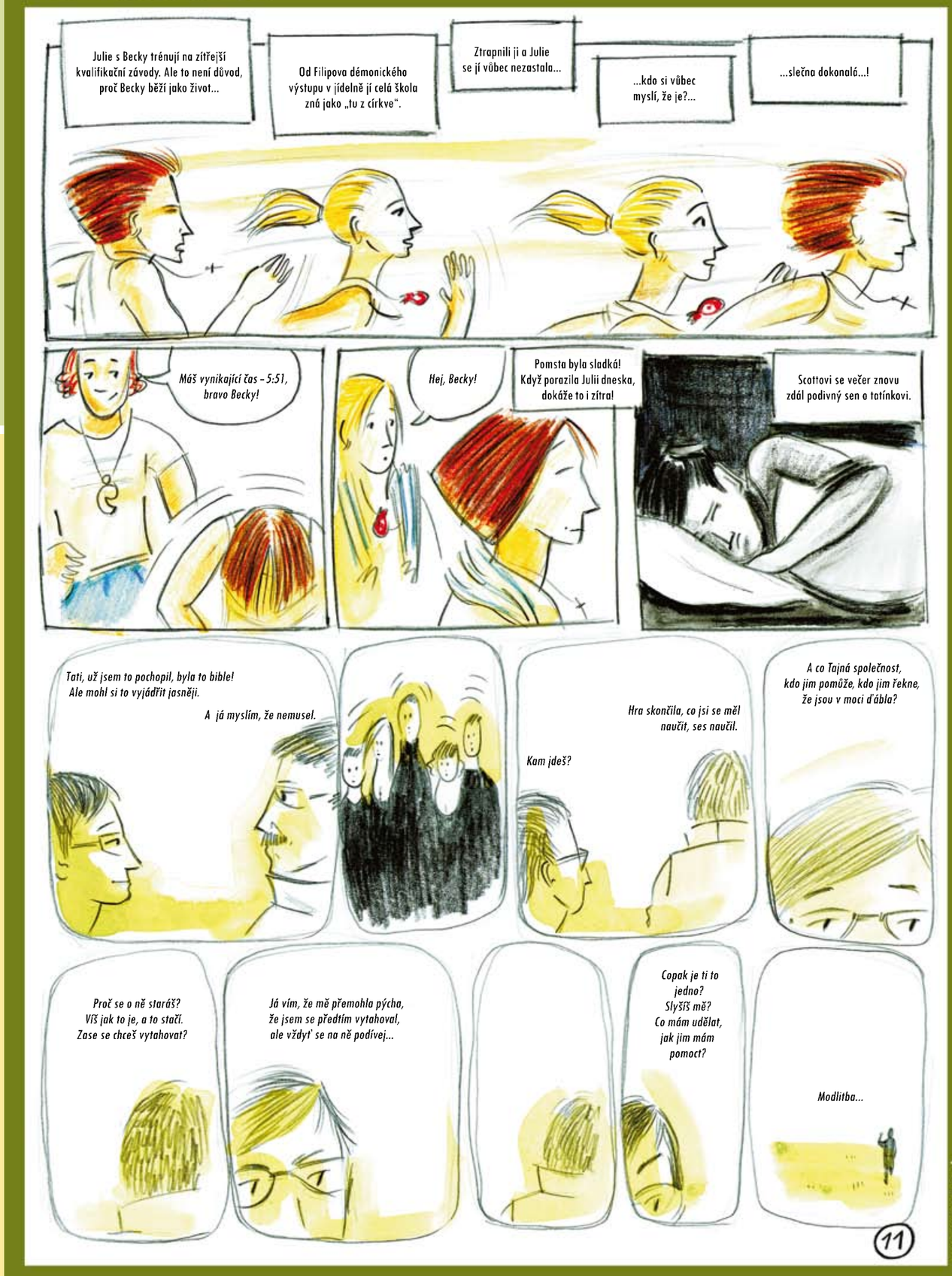

píše a kreslí Czino